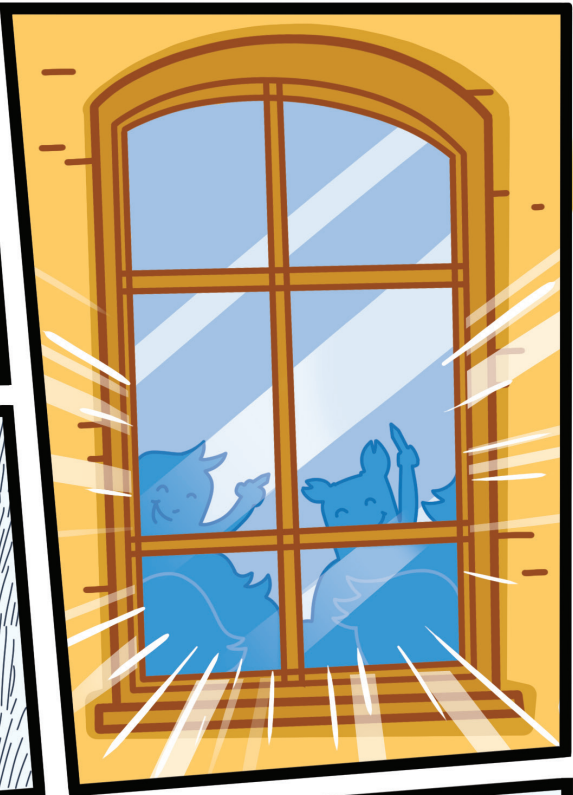

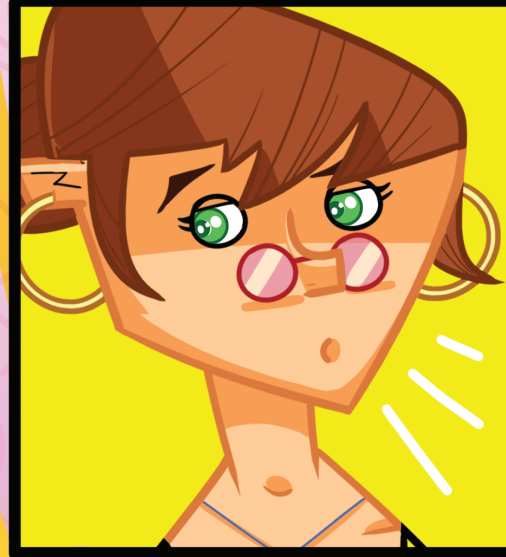
Mavi altı yaşında küçük bir kızdı. Adını gözlerinden alıyordu. Anne sütünü emmekten vazgeçtikten sonra bile maviliğini yitirmeyen o pırıl pırıl gözlerinden...
Resim yapmayı çok sevdiği için annesi onu resim kurslarına yazdırıyordu.

ÖĞRETMENİİM!

Mavi'nin resmi
benimkine deđiyor!

Ama Mavi derslere bir türlü uyum sağlayamıyordu.

RENK KULLANMIYOR!

Bir resim öğretmeni Mavi'nin hiç renk kullanmadığından şikâyet etmişti. Annesi de telaşlanmıştı, acaba Mavi neden resimlerini hiç boyamıyor da sadece çizmeyi tercih ediyordu? Oysa renk renk yapılan resimler bir çocuğun kesinlikle mutlu olduğunu gösterirdi.

bıdı
bıdı
bıdı

Hımmmm...

Yoksa Mavi mutlu değil miydi?

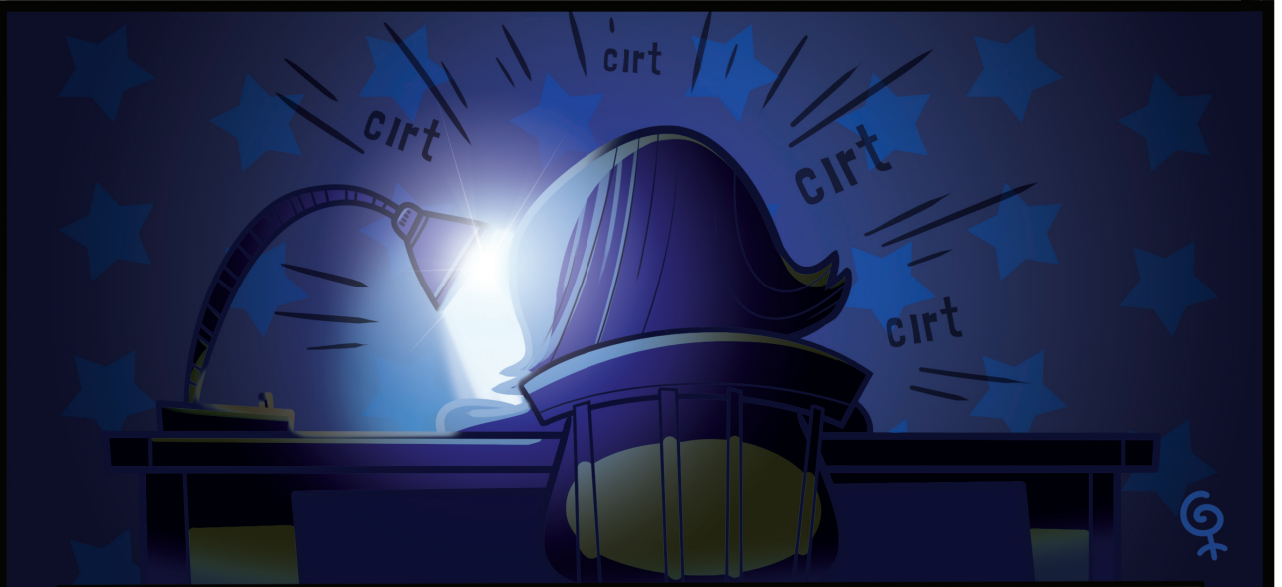

On kadar kurs gezdikten sonra annesi pes etti. Mavi evde kendi başına resim yapmaya devam ediyordu. Sık sık odasına kapanıp bir şeyler karalıyor, sokağa çıkmıyor, bilgisayar oynamıyordu.

Çizdiği resimleri boyamıyor, bazen maketlerini bile yapıyor ama asla renklendirmiyordu.

Annesi ise kızının yaptığı resimleri gördükçe onun mutsuz olduğunu düşünüp kaygılanıyordu. Kara kara resimler mutsuzluk göstergesi değil de neydi?..

Aynı günlerde Bedri Rahmi Eyübođlu bir sergi hazırlığı içindeydi.

Frrşşşş

Atölyesinde uzun saatler geçiriyordu. Sergisi nedeniyle çok heyecanlıydı. Eşi Eren Eyübođlu ile birlikte ne çok çalışmışlardı bu sergi için.

Eh... Artık eve gitme vakti.

NARMANLI